

стове и архаични жанрови модификации, библейски отпратки, български народни песни, цитати от Ботев, Вазов, Ницше и Хайне.

Баладата е обявена за жанр със „сериозна мисъл“ (с. 86), който според Славейков осъществява връзката между традиция и модерно творчество. Мистифициращ литературноисторически дискурс представя като традиционни за авторите на Острова темите за „подвизите на загиналите“, „жертвите на борците“ (с. 8), „паметта на загиналите“ и „тяхната следсмъртна съдба“ (с. 16). Българската литература от края на XIX в. обобщава по аналогичен начин комплекса от теми и смисли, определян като лирическа традиция.

Книгата на Славейков полага раждането на модерното съзнание в традицията. Простотата на стиха се доближава до творенията на „модерни европейски писатели“ (с. 85, 86) – така е коментирана книгата „Песни и балади“. Зад името маска Чевдар Подрумче заглавието отвежда може би към „Химни и балади“, на Т. Траянов или – според В. Пундев⁸ – към „Балади“ на К. Ф. Майер.

Ботев, поетът – предназначение на модерната лирика, е скрит и едновременно проявяващ се в множество автори – негови проекции. Героичен сюжет от неговия живот е преплетен с измислени факти и с действителни теми на българската литература от края на XIX в. (с. 7–8), скрити зад условното име Боре Вихор. Заглавие на Ботево стихотворение е поставено на творба в съвършено друга стилистика (с. 195) и този път въобразеният автор е Недан Ветко. Ботевата балада за безсмъртието е сякаш разрязана на стихове, които са разпръснати в повторения, перифрази и заглавия на творби на различни поети. „Тоз който в бой умре, в смъртта ще оживей!“ (с. 12) – стихът е от мистифицирана творба на Боре Вихор. Портретът му го представя чрез друга перифраза на същия Ботев стих: „живял би да умре – не умрял да живей“ (с. 8). „И самодиви в бели премени“ – Славейков цитира отново Ботевата балада при представяне на поет, скрит зад името Ралин Стубел. Тук припомнянето на Ботев е приказно-митологичен преход към смисъла на творчество, в което самотата е единствена „действителност на действителния живот“ (с. 182). Една от книгите на този условен автор е „Ропсодии на Балкана“. Показателно е и заглавието „На Балкана“ на книга на Стамен Росита, „главата на младите символи“ (с. 74, 76) в литературния живот на Острова.

Заглавия, близки до творби на Вазов и Петко Р. Славейков, са приписани на Видул Фингар. Посочено е, че са включени в „тъй наречените народни песнопойки, които на Острова и до днес са най-обични книги на

⁸ Пундев, В. Двете антологии на Пенчо Славейков. – Златотор, VIII, 1928, № 6, с. 382.